

Arrest

nr. 143 181 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BOKORO, die loco advocaat P. CRISCENZO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 september 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 19/10/2014.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. [...]*”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing een ambtshalve maatregel betreft die werd genomen nadat verzoeker door de politie werd aangetroffen te Zaventem en deze laatste vaststelde dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De zaak diende overeenkomstig de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken te worden behandeld in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, in casu het Nederlandse taalgebied (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.326, RvS 23 november 2009, nr. 198.142; RvS 28 januari 2011, nr. 211.569). Aldus dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens een gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, gelet op voormelde wetsbepaling niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in casu geen belang kan worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, dat in beginsel in een gebonden bevoegdheid voorziet. Zo voorziet artikel 7 van de Vreemdelingenwet in zijn eerste lid dat deze bepaling enkel geldt "[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Er mag zo geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarvan de schending in casu wordt aangevoerd. Er kan bijgevolg niet zonder meer, zonder een onderzoek van het middel, worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verweerder in de nota, wordt verworpen

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het EVRM. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*“En ce que l’acte attaqué se fonde sur des motifs énoncés comme suit :
« L’intéressé n’est pas en possession d’un visa valable »*

Tels sont les motifs principaux sur lesquels se base l’acte attaqué qui ordonne au Requérant de quitter le territoire de la Belgique ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l’acquis de Schengen, sauf s’il possède les documents requis pour s’y rendre ;

1.Attendu que les susdits motifs ne sont pas totalement fondés en ce que le Requérant est titulaire d’un passeport national congolais, lequel avait reçu le cachet d’un visa d’entrée sur le territoire grec ;

Que c’est seulement après que le Requérant s’est mis à la recherche d’un traitement adéquat de sa maladie qu’il parvint sur le territoire belge, aidé par des membres de sa famille ;

Qu’il n’est par ailleurs pas certain que le susdit traitement soit disponible dans le pays d’origine du Requérant;

Attendu que l’acte attaqué laisse apparaître en cela une appréciation limitée et non nuancée des éléments présents dans la situation actuelle du Requérant ;

Que la Partie adverse ne s’est pas livrée à une appréciation circonstanciée du dossier du Requérant ;

Que les motifs énoncés dans l’acte attaqué ne sont par conséquent pas fondés en ce qu’ils se focalisent, à tort, et uniquement sur l’absence supposée de visa belge valable, sans nullement évoquer l’état de gravité de la maladie contractée par le Requérant, élément fondamental qui caractérise la situation actuelle du Requérant et qui a été à l’origine de la venue du Requérant sur le territoire belge;

Que les prétendus motifs énoncés de l’acte attaqué n’évoquent nullement l’état de maladie dans lequel se trouve en ce moment le Requérant, ni a fortiori, n’approfondissent pas la question de savoir si le traitement médical dont le Requérant a eu besoin en Belgique demeure ou non nécessaire à la préservation de la santé du Requérant ;

Que les motifs de l’acte attaqué ne permettent pas non plus de savoir si le traitement recherché était ou non disponible dans le pays d’origine du Requérant;

Attendu que les motifs de l’acte attaqué sont ainsi énoncés sans pertinence au regard des circonstances qui auraient dû être visées, au regard de la situation réelle et actuelle du Requérant ;

Que de ce fait, les dits motifs reflètent à tout le moins une erreur manifeste d’appréciation des faits de la cause ;

Que l'acte attaqué manque partant à l'obligation de motivation, et à l'exigence qui procède de cette obligation, à savoir, celle de prendre en considération tous les éléments de la cause, tel que cela est prévu dans les dispositions vantées au présent moyen ;

Attendu que la motivation de l'acte attaqué paraît stéréotypée, inadéquate, et dès lors correspond à un défaut de motivation ;

Attendu que l'obligation de motivation contient l'exigence de doter l'acte administratif de motifs de droit et de fait matériellement exacts et pertinents de manière à fournir au Juge de l'acte des éléments devant permettre un examen de la légalité de l'acte administratif ;

Attendu que des motifs stéréotypés ou des formules « passe-partout » ne peuvent suffire à fournir une motivation adéquate de l'acte administratif ;

Que l'usage d'une motivation stéréotypée, non pertinente, et inexacte ne permet en effet, ni au Requérant, ni à la Juridiction administrative saisie d'un recours contre l'acte attaqué, d'arriver à vérifier si l'autorité qui a pris la décision a complètement examiné l'ensemble du dossier et a effectivement répondu ou non aux moyens qui lui étaient présentés (voyez en ce sens arrêt n° 83.558, C.E. 22 novembre 1999) ;

*Que par conséquent, il y a lieu de censurer l'acte attaqué qui a ainsi été pris en toute méconnaissance des éléments exposés par le Requérant et qui auraient dû contenir le dossier en cause ;
Que ce faisant, l'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé, et partant, manque de motivation ;*

2. Qu'en outre, le fait que toute exécution immédiate de l'acte attaqué aurait inmanquablement pour conséquence de priver le Requérant de tous soins médicaux qui pourraient être nécessaires au maintien de sa santé implique que l'acte attaqué procède par un traitement inhumain et dégradant, violant en cela le principe issu de la disposition de l'article 3 de la CEDH vantée dans le moyen ;".

4.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze het artikel 1 van deze wet zou zijn geschonden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dit omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hierbij wordt verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum voor België. De Raad benadrukt in dit verband ook dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker geeft nog aan dat diende te worden voorzien in een bijkomende motivering omtrent zijn medische problemen, de mate waarin deze nog medische zorgen vereisen en het al dan niet aanwezig zijn van de mogelijkheid om de eventueel nog vereiste medische behandeling in zijn herkomstland te verkrijgen. Hij blijft evenwel in gebreke te duiden op welke grond enige motivering hieromtrent diende te worden opgenomen in de bestreden beslissing. Het artikel 3 van het EVRM houdt zo nog geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). De Raad stelt in casu vast dat voormelde motivering kon volstaan om de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De Raad merkt zo ook op dat niet blijkt dat, op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing, concrete medische gegevens voorlagen dat verzoeker om medische redenen niet kon reizen of nog een medische behandeling behoefde, laat staan een behandeling die niet mogelijk is in zijn land van herkomst. Enig concreet medisch stuk lag zo bijvoorbeeld niet voor. Ook in zijn verzoekschrift blijft verzoeker in gebreke medische stukken voor te leggen die erop wijzen dat hij nog een medische behandeling behoeft voor bepaalde medische problemen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker verder aangeeft dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Waar verzoeker in de uiteenzetting van zijn verzoekschrift nog verwijst naar "*l'obligation de prendre en considération tous les éléments de la cause*" dient te worden aangenomen dat hij tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat verzoeker, door erop te wijzen dat hij in het bezit is van een nationaal Congolees paspoort voorzien van een binnenkomstvisum voor het Griekse grondgebied, de incorrectheid niet aantoonde van het motief in de bestreden beslissing dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum dat hem toelaat in België te verblijven. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 september 2014 te Zaventem werd aangetroffen in het bezit van een Congolees paspoort voorzien van een visum kort verblijf voor de Schengenlidstaten geldig van 5 augustus 2014 tot 4 september 2014, en dit voor één binnenkomst en voor maximum 30 dagen. Dit visum was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aldus niet langer geldig. Zijn paspoort bevat verder een tweede visum afgeleverd door de Griekse autoriteiten geldig van 5 september 2014 tot 4 oktober 2014, doch dit visum geeft uitdrukkelijk aan dat dit enkel geldt voor Griekenland. Er blijkt aldus niet dat verzoeker met dit visum geldig in België kon verblijven. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat verweerder ten onrechte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft verder aan dat ten onrechte niet alle elementen die zijn zaak kenmerken in ogeneschouw werden genomen of werden betrokken bij de beoordeling. Hij betoogt zo dat eveneens rekening had moeten worden gehouden met de ernst van zijn medische toestand. Er werd evenwel reeds opgemerkt dat niet blijkt dat, op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing, concrete medische gegevens voorlagen dat verzoeker om medische redenen niet kon reizen of nog een medische behandeling behoefde, laat staan een behandeling die niet mogelijk is in zijn land van herkomst. Enig concreet medisch stuk lag zo bijvoorbeeld niet voor. Ook in zijn verzoekschrift blijft verzoeker in gebreke medische stukken voor te leggen die erop wijzen dat hij nog een medische behandeling behoeft voor bepaalde medische problemen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde medische elementen die hem gekend waren en die zich konden verzetten tegen het nemen van de thans bestreden beslissing. Nu niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing het bestuur in kennis

stelde van enig concreet begin van bewijs van een ernstige gezondheidsproblematiek die hem kon verhinderen te reizen of die nog een behandeling behoefde, kan ook nog niet worden aangenomen dat op verweerder een verplichting rustte om op eigen initiatief een onderzoek te voeren naar verzoekers medische problemen en de beschikbaarheid in het land van herkomst van eventueel nog vereiste medische zorgen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Hoe dan ook werd hierboven reeds uiteengezet dat verweerder terecht oordeelde dat verzoeker zich bevond in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit verband dient de Raad op te merken dat verweerder, in dergelijk geval, in beginsel verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, tenzij hogere rechtsnormen in het gedrang komen. Zoals uit de verdere bespreking van het middel blijkt, toont verzoeker niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag. Aldus blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan steunen op de door hem ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel, om te stellen dat het verweerder niet was toegestaan gebruik te maken van een op hem rustende gebonden bevoegdheid waarin de wetgever heeft voorzien. De eventuele schending van deze beginselen is immers niet van aard afbreuk te kunnen doen aan deze gebonden bevoegdheid.

4.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet worden geduid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker verwijst in zeer algemene termen naar zijn medische problemen. Hij geeft hierbij aan dat geen zekerheid bestaat omtrent het voorhanden zijn van een adequate en toegankelijke behandeling voor deze problemen in zijn herkomstland. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker noch omtrent zijn concrete medische problemen, noch omtrent de door hem noodzakelijk geachte medische behandeling enige duidelijkheid verschaft. Zo liggen geen concrete medische stukken voor die aantonen dat verzoeker actueel nog een medische behandeling heeft. Zelfs indien dit wel het geval zou zijn, brengt verzoeker evenmin enig begin van bewijs aan dat deze behandeling niet daadwerkelijk beschikbaar is in zijn herkomstland. Gelet op dit gebrek aan specificatie van zijn medische toestand kan de Raad niet vaststellen dat in casu een schending van artikel 3 van het EVRM zou voorliggen. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM minstens met een begin van een bewijs te staven. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan zich te bevinden in de *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks zijn vermeende medische problemen, geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Er kan evenwel van een vreemdeling met ernstige gezondheidsproblemen worden verwacht een beroep te doen op de door de Belgische overheid voorziene beschermingsprocedure voor ernstig zieken. De in casu bestreden beslissing verhindert verzoeker als dusdanig ook niet zich tot verweerder te richten om een dergelijke verblijfsaanvraag in te dienen, noch om een eventuele verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te verzoeken omwille van zijn medische problemen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.4. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS